

نویسنده: رویان کوپر «Ryan Cooper»

منبع و تاریخ نشر: the American Prospect (16-08-2022)

برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل».

اختناق احمقانه و بی معنی اقتصادی جو بایدن در افغانستان

Joe Biden's Senseless Economic Strangulation of Afghanistan

دزدی ذخایر بانک مرکزی آن جز گرسنگی دادن غیرنظامیان بیگناه
کاری را انجام نمی دهد.

*Stealing its central bank reserves is not going to do
anything except starve innocent civilians*

**مرد و کودکی که روی زمین نشسته اند در کابل، افغانستان، 14 اوت 2022،
گدایی می کنند.**

دولت بایدن روز دوشنبه اعلام کرد که هیچ یک از 7 میلیارد دلار ذخایر بانک مرکزی افغانستان را که در حال حاضر در اختیار ایالات متحده است، آزاد نخواهد کرد و از مذاکرات با طالبان خارج شد. دلیل گزارش شده این بود که ترور اخیر **ایمن الظواهری** رهبر القاعده در کابل نشان داد که وی در نزدیکی خانه ای که متعلق به **سراج الدین حقانی** وزیر داخله طالبان است زندگی می کرد. به نظر

می رسد که قصد دولت این است که حداقل برای برخی از رهبران طالبان که به **الظواهری** اجازه داده اند در کابل زندگی کند، مجازات های اقتصادی دسته جمعی اعمال کند.

پیش از این، دولت پیشنهاد کرده بود که نیمی از پول را می توان برای تثبیت اقتصاد فروپاشیده کشور استفاده کرد. بنابراین اعلام دیروز برای مردم عادی افغان که با بیکاری گسترده، خشکسالی، تورم بالا و کمبود مواد غذایی مواجه هستند، خبر فاجعه بار بود. بر اساس یک گزارش اخیر، 97 درصد از جمعیت کشور در حال حاضر در فقر هستند. خانواده ها فرزندان خود را برای غذا می فروشند.

تصمیم **بایدن** هم احمقانه و هم وحشیانه است. این امر در مبارزه با تروریسم هیچ دستاوردی نخواهد داشت و باعث رنج و حشتناک خاصی می شود. اگر **بایدن** عقل داشت، گام های آرامی برمی داشت تا به افغانستان امکان بهبود اقتصادی را بدهد.

مطالب بیشتر از رایان کوپر

اکنون، مطمئناً قابل قبول است که **الظواهری** را **حقانی** در پناه خود یا حداقل تحمل کرده باشد. اما دولت هیچ مدرکی برای این موضوع ارائه نکرده است و نه اینکه رهبری گسترده تر طالبان از حضور او اطلاع داشته است. **حقانی** ریسک و حشتناکی را متحمل می شد و تصور اینکه دیگر نخبگان طالبان از این موضوع بسیار از او ناراحت باشند، سخت نیست.

علاوه بر این، و گزارش های اولیه رسانه ها برعکس، به طور گسترده پذیرفته شده است که **الظواهری** به طور فزاینده ای مسن و ناتوان عملاً بازنشسته شده است و سازمان القاعده که او رهبری می کرد سال هاست که تا حد زیادی رو به مرگ بوده است. انرژی واقعی در تروریسم افراطی از سال 2014 در دولت اسلامی و گروه های وابسته به آن متمرکز شده است. طالبان از سال 2015 با شاخه (واقعاً روان پریشی) "خراسان" داعش می جنگند. در واقع، یکی از تهدیدهای اصلی حاکمیت طالبان ناتوانی آنها تا کنون در سرکوب بمب گذاری های معمولی داعش در مدارس، بیمارستان ها و مساجد بوده است.

به همین ترتیب، احتمال کمی وجود دارد که قطع دائمی طالبان از منابع مالی بانک مرکزی افغانستان باعث شود که آنها در مورد پناه دادن به دیگر شخصیت های القاعده تجدید نظر کنند، در صورتی که تمایل داشته باشند این کار را انجام دهند. اگر گروگان نگه داشتن ذخایر بانک مرکزی این کار را انجام نمی داد، پس سرقت دائمی آنها نیز مطمئناً این کار را نخواهد کرد. اکنون طالبان چیزی برای از دست دادن ندارند، جدای از تهدید نیروی نظامی - با توجه به تاریخ اخیر بعید است.

در همین حال، **دولت بایدن** به تازگی ثابت کرد که اگر بخواهد به تعقیب شخصیت های القاعده ادامه دهد، ابزارهای بسیار مشخص تری در دسترس دارد - یعنی حملات هواپیماهای بدون سرنشین. این کاری نیست که من انجام بدهم، اما حداقل خسارات ناشی از آن به غیرنظامیان بسیار کمتر از قحطی است. (برای منصفانه بودن بایدن، او نرخ حملات هواپیماهای بدون سرنشین را در مقایسه با هر دو اسلاف خود به شدت کاهش داده است - حمله ای که باعث شد **الظواهری** اولین حمله در افغانستان از زمان خروج نیروهای آمریکایی از یک سال پیش باشد.)

سلاح های بسیار مؤثرتری برای مبارزه با تروریسم نسبت به گرسنگی کشیدن 40 میلیون نفر وجود دارد.

مطمئناً، اگر دولت امریکا به افغانستان کمک مالی می کرد، با محدودیت های قانونی مواجه می شد. همانطور که **اسکات آر. اندرسون** در **Lawfare** توضیح می دهد، احکام غیرقانونی متعددی علیه طالبان در دادگاه های ایالات متحده وجود دارد، بنابراین اگر **بایدن** آنها را به عنوان دولت قانونی افغانستان به رسمیت بشناسد، دارایی ها توسط دادگاه ها توقیف می شود (که بخشی از دلایل این است که دولت در وهله اول آنها را در یک حساب ویژه تنظیم کرد). اما حداقل **بایدن** می تواند از 3.5

میلیارد دلار برای نوعی ثبات اقتصادی استفاده کند، همانطور که قبلاً پیشنهاد کرده بود. و اساساً، اگر رئیس‌جمهور مصمم بود که منابع کافی را برای راه‌اندازی اقتصاد افغانستان به دست آورد، مطمئناً می‌توانست این کار را انجام دهد.

همانطور که هست، تصمیم دیروز به این معنی است که سیاست آمریکا در اهداف متقابل عمل می‌کند. سایر بخش‌های **دولت بایدن** به هماهنگ کردن یک تلاش گسترده امدادی بشردوستانه کمک می‌کنند که تاکنون از قحطی تمام عیار اجتناب کرده است، هرچند به سختی. آنچه افغانستان به آن نیاز دارد ذخایر ارزی کافی و کاهش تحریم‌ها است تا به سیستم بانکی فروپاشیده اش اجازه دهد تا بهبود یابد و چیزی شبیه به زندگی عادی اقتصادی از سر گرفته شود. تا زمانی که اقتصاد تثبیت نشود، لازم است کمک‌ها به طور نامحدود ادامه یابد - و چه کسی می‌داند اگر یک جمهوری خواه در سال 2024 پیروز شود چه اتفاقی می‌افتد؟

اگر 20 سال گذشته چیزی را ثابت کرده است، این محدودیت‌های قدرت آمریکا در مورد تأثیرگذاری بر آنچه در افغانستان اتفاق می‌افتد است. طالبان ممکن است وقتی صحبت از پناه دادن به تروریست‌ها به میان می‌آید به عقل گوش دهند یا نکنند. اما سلاح‌های بسیار موثرتری برای مبارزه با تروریسم نسبت به گرسنگی دادن 40 میلیون نفر وجود دارد.

جوبایدن بطور زنان افغانستان را محتاج واطفال افغانستان را به سو تغذی وفاقگی مبتلا کرد

«18-08-2022» با تقدیم احترامات